

Crisi d'identitats i islamisme radical

En els cinc mesos que fa que vaig arribar a Brussel·les, mai, en cap moment, he sentit por o inseguretat caminant per la ciutat. Tinc amigues, però, que no comparteixen la mateixa sensació.

Evidentment hi ha zones on més val no entrar, com a qualsevol gran ciutat. Brussel·les són moltes ciutats en una sola i el contrast entre el que anomenem «EU bubble» o bombolla europea, és a dir, el conjunt de les institucions europees i tot l'entramat de lobbies, think tanks i associacions que orbiten al seu voltant i, sobretot, la gent que hi treballa, i la resta de la ciutat és molt important. Hi ha autèntics guetos. El barri europeu, el barri turc, el barri magrebí... Alguns són més perillosos que altres. El barri congolès, per exemple, està en una zona molt popular, l'elles, plena de restaurants, locals, cinemes, botigues, molt propera al Parlament Europeu i lloc escollit per a molts treballadors de la institució per a viure-hi. En canvi, la zona propera a l'estació de tren de Midi és famosa per la seva perillositat i pel seu elevat índex de delinqüència. I a determinades zones del barri turc, simplement més val que no hi entris. El barri europeu també és un gueto en si mateix. La gent que hi viu té un alt poder adquisitiu, els preus de les cartes dels restaurants són considerablement més elevats que els d'altres zones de la ciutat i la sensació de seguretat pel carrer és més important.

Explico tot això perquè Brussel·les és una representació a petita escala de la realitat de Bèlgica, el país del món d'on han marxat més jihadistes cap a Iraq i Síria per lluitar al costat d'Al-Qaida i l'Estat islàmic, prop de 400. Això, en un país on els musulmans només representen entre el 4% i el 6% de la població del país, fa aixecar totes les alarmes.

El món occidental està encara en xoc després del brutal atemptat contra la seu del setmanari satíric francès *Charlie Hebdo*. Un atac frontal contra la llibertat d'expressió, un dels pilars fonamentals de qualsevol estat democràtic i un valor re-

Què va portar dos germans nascuts a l'Estat francès a abraçar l'islamisme radical? La raó principal és que és més senzill convertir-se en màrtirs de l'Islam que convertir-se en francesos

publicà intocable. Aquest acte comès per un parell d'extremistes radicals no és l'únic que s'ha produït a Europa. No cal oblidar l'atemptat antisemita al Museu Jueu de Brussel·les, per exemple, o més recentment, els atacs a Dinamarca. Però sí que ha estat el que ha tingut una reacció més multitudinària al carrer amb prop de 4 milions de persones manifestant-se a París amb el famós lema «*Je-SuisCharlie*» i milions més condemnant els atemptats a través dels mitjans de comunicació i les xarxes socials d'arreu del món.

Què ha fallat? Què va portar dos germans nascuts i educats a l'Estat francès, que pràcticament no sabien ni parlar àrab, a abraçar l'islamisme radical i marxar a Síria a lluitar i entrenar-se per tornar a Europa convertits en dos brutals terroristes disposats a matar i morir en nom de la seva religió? Segurament, la raó principal és que els va ser més senzill convertir-se en màrtirs de l'Islam —per a nosaltres, en terroristes islàmics— que no pas convertir-se en francesos. A l'Estat francès eren simplement uns *beurs* —terme despectiu per designar els descendents de les antigues colònies franceses del nord d'Àfrica—. Ara, per alguns, són uns herois.

Integració fallida. Discriminació. Alts índexs de marginalitat i pobresa. Identitats tristes. Brussel·les, París, Marsella... No són ciutats mestisses i multiculturals.

Les ferotges desigualtats, l'estigmatització, el recel, la por, la incomprensió, la sensació que pel fet de ser musulmans s'han d'estar justificant i posicionant constantment en contra de les faccions més radicals de la seva religió, la pobresa, la impossibilitat de progressar, la llosa de portar una identitat trista i la necessitat, gairebé desesperada, de trobar-ne una altra de més assumible, de més heroica, empenyen algunes persones, com els germans Kouachi, a convertir-se en autèntics criminals.

I és que és precisament a les parts del món més oblidades i aïllades, on la gent viu en condicions més dures i on hi ha una pobresa més insuportable, que moviments com Al-Qaida, Estat islàmic o Boko Haram troben la terra més fèrtil per a créixer. Això serveix tant pels deserts d'Iraq, Síria i Iemen, com per a l'estat de Borno a Nigèria, com també pels barris marginals de moltes ciutats europees i occidentals.

Per això és un error tan gran i tan perillós confondre musulmans amb islamistes radicals. Els musulmans professen una religió, l'Islam, amb més de mil milions de seguidors a tot el món que practiquen la seva fe de manera pacífica. D'islamistes radicals n'hi ha uns quants milers, però aquests estan vinculats a moviments polítics que estableixen que l'Islam hauria de regir tant la vida social, com política i personal de la gent i tot-

hom que no comparteixi aquesta idea és un infidel a qui s'ha de combatre i destruir.

Cal afrontar urgentment el repte de la integració fallida a Europa. Cal més educació, més informació i en cap cas estigmatitzar, aïllar i culpabilitzar ningú per compartir la mateixa religió que els fonamentalistes. Cap cristià europeu va haver de demanar perdó quan Anders Breivik va matar el 2011 desenes de joves del Arbeiderpartei¹ noruec a Utøya per les polítiques multiculturals que defensaven. No podem deixar el camp lliure a l'extrema dreta perquè continuï fomentant la islamofòbia a Europa. Fer-ho únicament aconseguirà crear més guetos, més marginalitat i més identitats tristes que cauran fàcilment en mans del fonamentalisme, l'odi i el terror. ◀

1 Partit Laborista.